

— Смъртта трѣбва да се посрѣща съ изискана гордостъ, съ чисто тѣло, въ елегантно облекло и още по-чиста и свежа душа. . . по нѣкога, когато тя срещне свежата душа отминава край нея и я оставя да довърши, каквѣто дѣлъ ѝ е опредѣленъ да извърши въ живота.

Колко пжти смъртта го отминава!

Много мисля за него. Само той ли е боленъ.

По дяволитѣ!

18 Априлъ.

Нашата болница остава само за вътрешни болни. Всички които сж ранени, или въобще нуждаещи се отъ хирургическитѣ грижи на лѣкаря и неговия ножъ ги разпратихме съ линейки по другитѣ болници. Освободиха се 60 легла. Днесъ и утре ще изпращаме и ще приемаме. Тукъ ще бждатъ само ония, които идатъ съ изгнили дробове, съ болни стомаси и загубени мисли, съ останалъ въ минния трѣсъкъ слухъ и говоръ. Болницата ще се превърне на лагеръ отъ смѣшение на болести и грижитѣ ще трѣбва да се удвоятъ. Вътрешно болнитѣ сж капризни и неподдаващи се на редъ. Въ тѣхнитѣ души умразата къмъ всички здрави е толкова силна, че създаватъ дори неприятности — криятъ лѣкарствата, ядатъ това, което имъ е забранено, каратъ се за храна, за чехли, за халати, за ризи. Искатъ винаги чисто и ново, а въ склада за дрехи не само, че нѣма вече ново, но и скжсаното и закърпеното почва да липсва. . . Нѣмотията почва да се настанява и въ нашата болница.

Одеалата сж отъ хубави платове за дрехи, изземени отъ разнитѣ фабрики и скоро ще се превърнатъ на парцали. А тамъ вѣнъ отъ магазинитѣ, почватъ да липсватъ тия платове, ставатъ страшно скжпи и не достижими. Вѣнъ малцина се обличатъ скопосно. Повече парцали се виждатъ. . . новото е миражъ, недостижимъ миражъ. И болнитѣ войници, които идатъ отъ фронта съвсемъ не знаятъ какво е положението въ страната. Тѣ мислятъ, че тукъ е все така въ красота и изобилие, както когато тръгнаха на война. . . Не, тѣ знаятъ, че преди да тръгнатъ на война хлѣбъ нѣмаше достатъчно, защото хранитѣ бѣха изнесени отъ спекулантитѣ, а ето сега, че